

Nälkäkapinoita

Hirvittävän suureksi kasvanut työttömien nälkäinen armeija maan kaikissa osissa ja sen rinnalla rikkauksiinsa pakahtuvan kapitalistiluokan ylellisyys todistaa kapitalistisen järjestelmän mielettömyyttä. "Hyvin järjestetty yhteiskuntamme" kylmäverisesti katselee, kuinka tuhansia miehiä, naisia ja lapsia näännyy puutteeseen. Sen sanomalehdistö ilkkuu työttömille, jotka vaativat itselleen elämänpidikettä kovimman työttömyyden aikana. Jos vaatimukset esitetään niin äänekkäästi, että suuri yleisökään ei voi olla niitä kuulematta, niin järjestelmämme "esi-

valta" raa'asti pieksää ja pahoinpitelee näitä onnettomia ihmisiä. Kaikista osista maata tulee tietoja työttömyydestä ja samalla tulee viestejä, jotka kertovat pöyristyttävistä väkivallanteoista, joita 'esivalta' harjoittaa onnettomia ihmisiä kohtaan. "Laillinen järjestyksemme" nähtävästi haluaa provoscrata nälkäkapinoita. Sen ei tarvitsekaan sitä kauan odottaa. Pohjimmaisimpaan kurjuuteen syössyt ihmiset ovat herkäät lähtemään liikkeelle. Heillä ei ole mitään menetettävää eikä poliisin kapulakaan pelota heitä. Saavathan he joka päivä nähdä vilua ja nälkää, joka ei ole kapuloita parempi.

New Yorkissa on nykyään neljäntasataatuhatta työtöntä. Tuhansia miljooneja dollareita omistava kaupunki ei sano voivansa auttaa tätä nälkäistä joukkoa. Se ei tarjoa heille mitään turvaa. Suuri osa näitä onnettomia on vailla kattoakin päänsä päällä. Aamusta iltaan asti tämä joukko kulkee kaduilla hatarassa toivossa saada leipäpalan sieltä, toisen täältä. Tuhansittain heitä koontunut joka ilta "leipälinjoihin" saadakseen illettävän armoalan "hyväntekeväisyysyhdistyksistä", jotka tekevät itselleen liikevoittoa armeliaisuuden nimel-

lä. Mutta kun tulee yö, ei ole mitään paikkaa minne mennä.

Kirkoissa pauhaavat papit lähimmäisen rakkaudesta. "Tulkaa luokseni kaikki, jotka olette nääntyneet ja minä suojelen teitä." Työttömät muistavat noita sanoja ja tulevat. Seisovathan kirkot tyhjinä suurimman osan päivästä ja koko yön. Onhan niissä edes lämmintä. Nämä nääntyneet tulevat joukoilla saadakseen tuota lähimmäisen rakkautta ja suojelusta. Mutta heidät otetaan vastaan poliisikapuloilla. Kirkon ja yhteiskunnan lähimmäisenrakkaus näkyy selvästi muserrettujen pääkallojen muodossa.

New Yorkissa tapahtuneet ja yhä tapahtuvat yhteenotot työttömäin ja poliisien välillä yltyvät päivä päivältä. Mitä vallassaolijat aikovat? Nähtävästi he haluavat provoseerata kapinoita. New Yorkin suuret kapitalistilehdet yhtenä suuna huutavat enemmän poliiseja ja poliisikapuloita. Sillä luulevat voivansa tukahuttaa leipää vaativien äänet. Mutta se ei tule heille onnistumaan. Se raaka tapa, jolla vallassaolijat suhtautuvat epätoivoisiin joukkoihin, ennen pitkää johtaa tapahtumiin, joiden aallokko nousee kapulavallan päitten yli.

Mutta New York ei ole suinkaan ainoa paikka, missä vallassaoleva luokka provoseeraa nälkäkapinoita. Se suuri "hyväntekijä" Ford, joka petollisilla lupauksilla houkutteli suurta työ-

läisjoukkoa Detroitiin, ei voinut antaa sille muuta kuin kylmän vesiruiskun talvipakkasessa, kun työttömäin armeija tuli hänen tehtaansa luo pyytämään työtä. Milwaukeeessa on tapahtunut ankaria yhteenottoja työttömäin ja "järjestysvallan" välillä. Sielläkin tylsä tyytymättömyys alkaa muuttua hillittömäksi raivoksi.

Ja katsokaa Californiaa. San Franciscoon on viime vuosien varrella houkuteltu suunnaton määrä työläisiä lupaamalla heille työtä maailmannäyttelyvalmistajien valmistamisessa. Saatiin monin verroin enemmän kuin oli tarpeellista. Mitä nyt annetaan heille. Samaa kuin muuallakin, -- nälkää ja poliisikapuloita. Kun työttömäin suuri armeija sitten lähti kaupungista voidakseen muualla hakea itselleen elämisen mahdollisuuksia, niin tien varrella hyökkää sen kimppuun sama "järjestynyt yhteiskunta". Sacramentossa on suuri poliisilauma aseillaan hyökännyt aseettomaan nälkäiseen joukkoon. Saavuttivat urhoollisen voiton kurjuuteen syöstyjen ihmisten yli. Pääkalloja särjettiin. Joukon niukat matkavarustukset poltettiin. Poliisit yhdessä kaupungin arvokkaiden liikemiesten kanssa ajoivat työttömät ulos kaupungista ja jättivät heidät ilman ruokaa, vaatteita ja muita tarpeita. Lämpimätkänä paloruiskujen vesivirroista, joilla työttömät ajettiin kaupungista, nälkäisenä ja viluisena, tämä joukko viruu nyt kau-

pungin laidalla. Luokkavalta tuntee turvallisuutensa poliisikapulioittensa turvissa. Mutta kun näin pohjimmaisimpaan epätoivoon heitetään ihmiset, niin mitä muuta voi odottaa kuin sitä, että tämä joukko, jolle elämä ja kuolema on yhdentekevä, nousee vilpilletona kiduttajiaan vastaan. Se lienee vielä nähtävänä.

Kapitalistinen järjestelmä hoipuu juopuneena tulivuoren reu-

nalla. Se ei voi lieventää luomaansa kurjuutta eikä se tahdo lieventää sitä. Se saa niittää hedelmät tästä. Se vielä luulee voitavansa pysyä pystyssä järjestyttömiä hyökkäyksiä, nälkäkapinoita vastaan, se voinee vielä pitää nälästä raivostuneet hajanaiset joukot kurissa. Mutta se kaikella tällä valmistaa oman perikatonsa. "Meidän jälkeemme vedenpaisumus". Se tuleeekin.

